

1.

Appeldam, 14 oktober 2084

‘Vakantie!’ riep ik, terwijl ik mijn schooltas de lucht in gooide.

‘Gaan we morgen zwemmen?’ vroeg Dani links van me.

‘We gaan elke dag zwemmen!’ antwoordde James rechts van me.

‘Twee weken lang!’ riep ik, terwijl ik mijn tas opraapte.

De herfstvakantie was tien minuten geleden begonnen, de zon scheen, we zouden alleen nog maar leuke dingen gaan doen.

We sloegen de hoek om en nu zwaaide Dani met zijn tas. Ik dook weg terwijl Dani zijn evenwicht probeerde te bewaren.

‘Kijk nou uit!’ zei ik. Op dat moment hoorde ik een auto met gierende banden aan komen rijden.

Verschrikt keek ik om.

Er waren niet veel auto’s op straat. Niet zoals twintig jaar geleden, de tijd waar mijn ouders veel over spraken, toen iedereen een eigen auto had. Tegenwoordig waren auto’s alleen voor mensen die er eentje nodig hadden voor hun werk. Bedrijfsauto’s of rijkswagens. Busjes zag je nog het meest. Busjes van installateurs en wespensverdelgers, van rioolontstoppers en schoorsteenvegers. Maar ook artsen en verzorgenden reden erin. Soms herkenbaar, soms niet.

Dit was een auto. Een oude groene auto zonder naam erop. Hij gierde de bocht om die wij ook net genomen hadden, sneed ons bijna af en kwam een meter of twintig verderop met een klap tegen de gevel tot stilstand.

Er klonk gerinkel van glas, hout dat versplinterde, de motor van de auto sloeg af, er viel een stuk steen op de motorkap en toen werd het stil. Heel stil. Ik hield mijn adem in.

Dani en ik waren gestruikeld en lagen half tegen de muur aan. Ik deed niet eens een poging om overeind te komen. Verstijfd hing ik tegen hem aan.

‘Djiez!’ hoorde ik James zeggen. ‘Ik schrok me dood!’

Mijn knieën voelden slap. Het had niet veel gescheeld of we waren met zijn drieën door die auto tegen de gevel geplet. Als een vlieg door een vliegenmepper.

In de auto bewoog nu iets. Het voorportier aan de bestuurderskant ging krakend open en een man stapte uit. Hij droeg donkergroene kleren, als een jager. Hij had zelfs een groen petje op. Hij liep vlug om de auto heen zonder om zich heen te kijken en deed de deur van de bijrijderskant open.

‘Gaat het?’ hoorde ik hem aan de passagier vragen. Hij stond nu aan de andere kant van de auto, waar wij hem niet meer konden zien.

Ik zette me traag af tegen de muur en kwam voorzichtig overeind. Ik duwde Dani zacht aan de kant.

De eerste man hielp een tweede uitstappen. Deze was wat langer dan de eerste, droeg een lange grijze jas en ook zo’n petje. Bij hem kwam er grijs haar onder vandaan. Het zou de vader van de eerste kunnen zijn.

De kraag van de grijze man stond verfrommeld omhoog, verder leek hij niet gewond.

Op het moment dat ze beiden naast de auto stonden, keek de eerste man om, zag ons, en keek mij even aan.

Voor ik iets tegen hem kon zeggen, draaide hij zich om. Samen liepen ze naar de ingang van de winkel die ze net gesloopt hadden. De neus van de auto stak door het gebroken glas naar binnen, het

kozijn hing er aan één kant versplinterd bij en het glas van de deur ernaast was ook gesprongen.

Ik geloof dat ik toen pas weer begon te ademen. Ik stond inmiddels weer op beide benen en zag Dani ook rechtop staan. Ik draaide me om naar James en voelde een steek door mijn linkerschouder gaan. Die was hard tegen de muur aangekomen. Ik draaide er wat mee, het ging. James stond nog rechtop, maar was tijdens de klap in een afwerende houding bevroren geraakt. Zijn handen en armen voor zijn gezicht en bovenlijf. Langzaam liet hij ze zakken.

Ik keek naar de mannen die de winkeldeur probeerden te openen.

Schurend ging de deur open. Een magere oudere man deed een stap naar buiten.

De eigenaar waarschijnlijk. Hij was lijkleek, keek de beide mannen geschrokken aan en hield zich vast aan de deurstijl. Hij keek met grote ogen van de één naar de ander en stamelde: ‘Wat, wat...?’ Met zijn mond nog open, schoten zijn ogen van de auto naar zijn kapotte raam en weer terug naar de twee mannen.

De bestuurder van de auto gaf antwoord, maar ik kon niet verstaan wat hij zei. De winkeleigenaar knikte, keek nog eens naar de brokstukken op straat en liet zich vervolgens door de beide mannen naar binnen leiden.

Dani naast me klopte zijn kleren af. Ik keek naar mijn broek, zag overal zand en begon mezelf ook schoon te vegen.

‘Alles nog heel?’ vroeg James.

Ik knikte.

‘Wat een klap!’ klonk het vanaf de overkant van de straat. Ik draaide me om en zag twee meisjes...